

Den nådeløse stillhet

Stillheten brer seg innover. En plass hvor det alltid er lyd, fra morgen til kveld. En plass hvor noen av de største gledene i livet deles, uansett hvem du er og hvor du kommer fra. Men nå er det stille. Målene som er lenket sammen blir et symbol på at den tidligere lekeplassen nå er blitt ulovlig å være på. En slags følelse av forbudt kjærlighet. Sånn er det å være på en fotballbane i Trondheim. Med mange år der fotballbanen har vært både samlingsplassen, men også midtpunktet i livet. Det virker som den kalde sure vinden har blåst bort alt liv, og selv brøytemannskap og ildsjeler holder seg hjemme. Alle som tidligere brukte mange timer i uka på å holde denne plassen åpen, unger som tidligere spilte i all slags vær og der snø som underlag aldri ble noe hindring. De er heller ikke å se. For mens folk tar til fornuften og holder seg hjemme, blir det som pleier å bugne av liv, nå seende ut som en forlatt spøkelsesplass.

Dalgård, et treningsanlegg på Byåsen i Trondheim er også stille for tiden. Stillheten føles intens når man står der, helt alene. Realiteten slår som en boksehanske. For her kommer det til å være stille. Lenge. Tanken av å stå der selv, gir meg følelsen av å ha rømt fra et slags samvittighetsfullt fengsel. Her kan jeg ikke være. Alle tankene går tilbake til før virusutbruddet. Før vi alle holdte oss hjemme i frykt for å bli smittet, og smitte andre kjære.

Dalgård gjør seg klar til NM-kamp mot Rosenborg. Datoen er 24. Mai 2011. En varm mai-kveld i Trondheim, og på Byåsen skal cupens 3. runde spilles. Flere nye tribuner var satt opp av hardtarbeidende ildsjeler, som gledet seg til folkefest. En 11-åring som kjente det kriblet i magen, fordi de to favorittlagene skulle møtes til dyst. 1800 mennesker var på plass lenge før avspark og Byåsen som i snitt har rundt 100 tilskuere på kamp, så var dette virkelig en forandring. Nå var det slik det skulle være. Mennesker, glede, og fotball. Det oste av god stemning, og man kunne høre de oppmøtte rope, juble, og snakke. Som 11-åring, ga dette meg et klart inntrykk av hvordan det skal være. Engasjement, vilje og glede. Det er ikke Lerkendal med tjue tusen, men å oppleve noe slikt på en lokal bane, var rett og slett en fantastisk opplevelse. Og selvfølgelig skulle det bli en utrolig spennende kamp.

Etter bare fire korte minutter går Byåsen opp i ledelsen. Nesten hele stadion reiser seg i jubel, og folket som ikke visste hvilket av lagene sine de skulle støtte, var nå helt med. Selv jeg, husker det trykket som oppsto blant publikum. Og det ga seg ikke. For selv med enormt press fra storebror Rosenborg, holdte Byåsen til pause. Til stor jubel. I andre omgang skulle det bli noe tøffere. De første 90 minuttene endte med en sen utligning til Rosenborg og stillingen sto 2-2.

I ekte cup-ånd, så ble det ekstraomganger, noe både store og små så frem til. Hvem vil vel at en sånn kveld skal avslutte? Etter 90 minutter må et hardtarbeidende Byåsen, med 1500 hjemmesupportere i ryggen gi tapt for det rullende toget Rosenborg. Kampen ender 3-6, og skriver seg ikke bare inn i Byåsens historiebøker, men i minnet til en 11-åring som elsket fotball. Som brukte alle sine friminutt på å spille selv, sto i gangene på skolen og snakket om fotballsko, som gledet seg til treninger, og som spilte fra morgen til kveld sammen med kompiser. Akkurat der og da var alt annet helt uviktig, og betydde ingenting. Fordi i det øyeblikket var dette hele livet.

Men nå var det altså stille. Stillere enn aldri før. Og så fryktelig som det følte, så virket det dessverre som noe som kom til å vedvare. Stillhet og fotballbane er en kombinasjon som ikke passer sammen i noen univers. Fordi det er alltid noen der. Venner, søster, nabogutten, far og sønn. Men ikke nå. Tanken om hvor lenge dette ville holde på brant seg inn på netthinnen. Kan det ødelegge drømmene til så mange andre 11-åringer som bare vil spille fotball? Som bare vil ha det gøy, og gjøre det beste de vet. Det er ikke lett å si, men stillheten som er der nå, er det verste jeg har opplevd på en fotballbane, og jeg håper jeg aldri får oppleve det igjen.